

— О Господи, мислѣше си Ема, когато си лѣгаше да спи, съ какво мога да отплатя на добрата Еди?

На другия день когато Ема влѣзе въ стаята на Еди да разтрѣбва, бѣше наново изненадана.

— Миличка Ема, каза Еди, азъ снощи говорихъ съ татко и той се съгласи. Занапредъ ти нѣма да бждешъ наша слугиня, а само моя приятелка. Ние ще се забавляваме заедно и ще бждемъ нераздѣлни другарки. Като каза това, Еди цѣлуна горешо Ема, хвана я за ржка и заведе своята нова приятелка въ съседната стая. Тамъ имаше единъ много хубавъ костюмъ, току що донесенъ отъ пазаря сжщо такъвъ, какъвто бѣше коттюма на Еди.

Еди посочи костюма на Ема и я покани да го облече веднага. Ема се смути и не искаше да се премѣни. Възпитателката на Еди се намеси и каза, че желанието на господаря ѝ е да хвърли слугинскитѣ дрехи и се премѣни въ новия костюмъ. Ема се подчини на волята на господаря си.

Отъ този часъ за бѣдното момиче настана новъ животъ. То вече не слугуваше, а цѣлъ день дветѣ деца се забавляваха наедно. Освенъ това, Ема почна да учи сжщитѣ уроци, каквито учеше Еди. И дветѣ деца заживѣха, като две сестричета.

(Следва).

Отъ френски: Д. Чолаковъ.

